

Arrest

**nr. 64 978 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 4 september 2006 onontvankelijk verklaard.

Op 20 september 2007 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 22 maart 2007 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen.

1.2. Op 22 juli 2009 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze werd op 20 oktober 2009 geactualiseerd waarbij onder verwijzing naar het criterium 2.8B van de instructie een arbeidsovereenkomst wordt neergelegd.

Op 21 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard en krijgt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2000 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou zij hiervoor in aanmerking kunnen komen. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Het arbeidscontract dat zij voorlegd werd immers niet door beide partijen ondertekend.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven, werkbereid is, Nederlands wil leren, Belgische vrienden heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 22.07.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (art.3 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.”

Op 2 maart 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van de voormelde motivering, gesteund op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het 'algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur', en het "gelijkheids- en discriminatiebeginsel".

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.1. De verzoekende partij betoogt dat, gezien de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een discretionaire bevoegdheid heeft, hij kan afwijken van de instructies en deze instructies bijgevolg ruimer kunnen geïnterpreteerd worden. Het engagement van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van de instructie te blijven toepassen, wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. Zij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te laten spelen. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan personen die om regularisatie verzoeken.

2.4.2. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt expliciet het volgende gesteld: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Verzoekster verzet zich hier niet tegen, maar doet in wezen gelden dat de instructie té restrictief wordt geïnterpreteerd, zonder enige verdere ruimte voor de discretionaire bevoegdheid.

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Zoals dat overigens ook door de verzoekende partij wordt gesteld, was het uitvaardigen van de instructie een poging om rechtszekerheid

te bieden aan de aanvrager. Zij betwist overigens niet dat zij zich uitdrukkelijk heeft beroepen op de voormelde instructie in het algemeen en het criterium 2.8B in het bijzonder.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het komt verzoekster dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

2.5.1. Wat betreft het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de neergelegde arbeidsovereenkomst niet ondertekend werd door beide partijen betoogt de verzoekende partij dat dit een vergetelheid is. De aanvraag werd daarop zonder enig verder onderzoek ongegrond verklaard, zonder de verzoekende partij op het gebrek in de arbeidsovereenkomst te wijzen. De verwerende partij had dit nochtans moeten doen, om de verzoekende partij zo in staat te stellen een ondertekende kopie van het arbeidscontract over te maken. Het is bovendien volgens de verzoekende partij opmerkelijk vast te stellen dat in andere dossiers waar dergelijke vergetelheden worden vastgesteld, de raadvrouw van de verzoekende partij al verschillende telefoontjes heeft gekregen van medewerkers van de verwerende partij met de vraag om dit aan te vullen en in orde te brengen. De vraag is echter waarom het in het ene dossier gebeurt en in het andere niet. Het lijkt erop dat de mogelijkheid om vergetelheden recht te zetten door de ene medewerker van de verwerende partij wel wordt geboden en door de andere niet. Dergelijke verschillen in werkwijze hebben echter grote consequenties. Een vergetelheid kan bij de ene regularisatieaanvraag worden rechtgezet, en bij een andere regularisatieaanvraag wordt dit zonder pardon afgerekend met een weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens had de verwerende partij dezelfde zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen in huidig dossier, maar blijkbaar heeft men dit niet gedaan. De verklaring naar het waarom is een raadsel. Deze verschillende behandelingen schenden dan ook het gelijkheids- en discriminatiebeginsel. Iedere vreemdeling die een regularisatieaanvraag indient moet immers op gelijke wijze behandeld worden. Een dergelijk verschil in behandeling maakt bovendien een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht.

2.5.2. Uit de bij de aanvraag gevoegde arbeidsovereenkomst blijkt dat deze door geen van de partijen is ondertekend, zodat er geen enkele indicatie is dat het contract de goedkeuring wegdraagt van beide partijen. Het is derhalve niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om dit stuk, alleen al om die reden, niet te aanvaarden ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vergoelijking dat het niet ondertekend zijn van de arbeidsovereenkomst een vergetelheid is, doet niks af aan de motieven ter zake in de bestreden beslissing. De verzoekende partij draagt de verantwoordelijkheid voor de stukken die zij ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorlegt. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten dat zij haar niet op de hoogte heeft gesteld van dit feit. De verzoekende partij baseerde haar aanvraag immers zelf op criterium 2.8B van de instructie, en wist dus, of behoorde te weten, aan welke voorwaarden zij moest voldoen. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Zij stelt verder dat in andere dossiers waar dergelijke vergetelheden worden vastgesteld, zij al verschillende telefoontjes heeft gekregen van medewerkers van de verwerende partij met de vraag om dit aan te vullen en in orde te brengen. Aangezien dit *in casu* niet gebeurd is zouden het gelijkheidsbeginsel, het discriminatiebeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn. De verzoekende partij brengt ten eerste zelfs geen begin van bewijs bij van dergelijke telefoontjes, en bovendien maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze 'andere dossiers' op enige wijze vergelijkbaar zijn met het huidige geval. Zij maakt de schending van voornoemde beginselen dan ook op geen enkele wijze aannemelijk.

2.6.1. Voorts stelt de verzoekende partij dat, niettegenstaande zij zich in haar regularisatieaanvraag expliciet op punt 2.8B heeft beroepen, toch minstens mag verwacht worden dat de verwerende partij, bij het afwijzen van de neergelegde arbeidsovereenkomst, de andere criteria van de instructie aftoetst. Dit heeft zij niet gedaan. De verzoekende partij had zich expliciet op punt 2.8B beroepen omdat zij uitging van de veronderstelling dat de neergelegde arbeidsovereenkomst zou aanvaard worden. Zij kan zich echter eveneens beroepen op punt 2.8A van de instructie, gelet op het feit dat zij reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België verblijft. Zij verblijft al sinds 2001 ononderbroken in België wat wordt bewezen door de regularisatieaanvraag van 19 september 2006, en de getuigenverklaringen van Belgische vrienden. Het langdurig ononderbroken verblijf van de verzoekende partij in België staat vast. Toch stelt de verwerende partij dat het feit dat zij sinds 2001 in België zou verblijft niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij het langdurige verblijf in België niet in twijfel

trekt. De verwerende partij laat minstens na te argumenteren waarom geen geloof zou kunnen gehecht worden aan het ononderbroken langdurige verblijf. Indien de verwerende partij op een adequate manier de criteria in de instructie had afgetoetst, dan kan men niet anders dan tot de conclusie komen dat de verzoekende partij valt onder punt 2.8A. De verwerende partij heeft niet gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet zou voldoen aan dat punt van de instructie.

2.6.2. De verzoekende partij heeft in haar actualisatie gemeend klaar en duidelijk te moeten aangeven op welke grond zij haar aanvraag steunde. Zij erkent dat zij zich daarbij uitdrukkelijk heeft beroepen op criterium 2.8B van de voormelde instructie. Met betrekking tot het criterium 2.8 A waarop zij zich thans meent te kunnen steunen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat het criterium 2.8B betreft, niet uitdrukkelijk naar dat criterium heeft verwezen. Gelet op het feit dat de zorgvuldigheidsplicht niet alleen geldt voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE), kan de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid dat zij in die omstandigheden niet heeft gemotiveerd met betrekking tot een criterium waarvan verzoekster niet duidelijk had aangegeven dat zij zich erop wenste te beroepen. In de mate overigens dat de verzoekende partij de Raad door middel van deze argumentatie zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen, dient erop gewezen dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

2.7. Verder betwist de verzoekende partij het motief van de tweede bestreden beslissing niet: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.". Het blijft dan ook staan.

2.8. Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de door de verzoekende partij aangevoerde schendingen niet aannemelijk zijn gemaakt, zodat het enig middel ongegrond is en het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS